

הדבורה שלא רצתה לעבוד

כתבו שרלוטה הארר

ציירה פרנסיס בים

לפי המהדורה מקורית משנת 1916

ובכל זאת, לאחר שבכורת היה המשעם אחרי שכל הדברים האחרות יצאו, וגם חושך שරר שם, היא יצאה לאור השמש, ובאיigkeit עברה מפרח לפפח. אך היא עבדה כל כך לأت שבקושי אספה כפית צוף.

אבל תור כדִי מעבר מפרח לפפח,
כשניסתה למצוץ מטור פנים של ורד בר,
היא שמעה פתאום צחוק. שושי הביטה
סביב וראתה פרפר קטן היושב על עלה
הורד. היא עוד לא ראתה אף פעם פרפר
יפה כל כך. כנפיו זרחו בצבעים נחדרים
והוא לא היה הרבה יותר גדול מהדבורה
בעצמה.

"הי, שושי" אמר הפרפר בקול דקיק
"הרי לא תבזבזי את זמנך על סירי הדבש
הטיפשים. למה לך להיות תמיימה כל כך?
אני, כשאני רעב, הולך לשותות קצת צוף

היה זה ביום אביב מלא שמש, כשהרוח
קללה נושאת על העננים לבנים גבוה
בسمיים והשדות מצהיבים מרוב פרחים.
זה בדיוק הזמן כדי לאסוף צוף. אך גם
חשבו כל הדברים, וכל אחת שמה את
מעיל הקטיפה שלה על גבה, ויצאו יחד
לעבודה בשדה. כולם – מלבד שושי
הדבורה. היא לא אהבה לעבוד.

זה אני צריך לבוא עם מישה, וזהת יכולה להיות את. בואי" הוסיף "נעביר ביחד מעל האחו ונראה מה קורה מצד שני של הגבעה. נבלהמצוין".

כל מה ש רק יכול היה לשחרר את שושי הדבורה מעבודתה התאים לה מאוד. היא הסכימה ויחד עם הפרפר התעופפו מעל השדות. הם שיחקו והשתעשעו כל היום ולא עבדו כלל.

הפרפר הקטן מצא עליה יrok וחלק ולימד את שושי לרקוד.

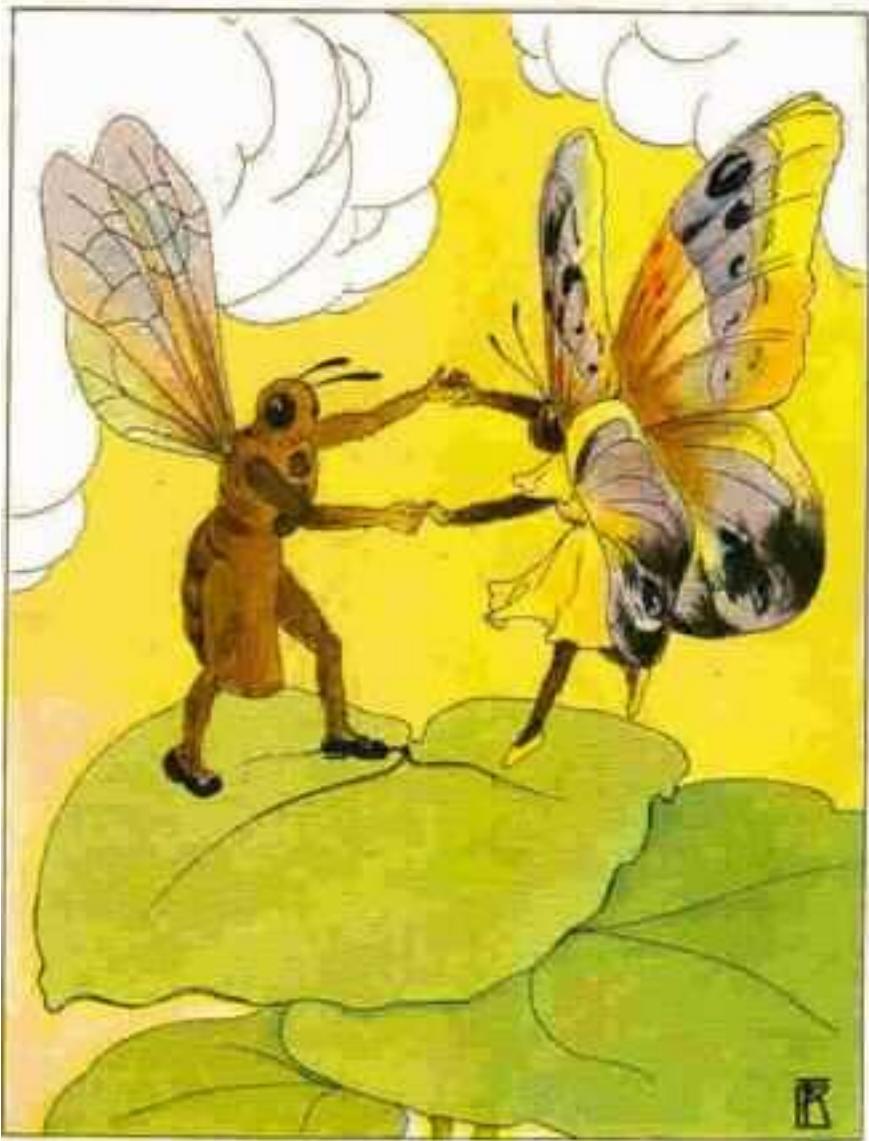
"את צריכה לדעת לרקוד הלילה" אמר לה "כי אחרת הפירות לא יאהבו אותך".
כשבא הערב והגחליליות הדליקו את הפנסיהן בדשא, הביא הפרפר את שושי לאולם המסיבות של הפירות. האולם היה תחת עץ האלון הגדל, בגומה מרופדת באזוב יrok ורך. מסביב עמדו כסאות מאטראבולים, אותם נידב סנאוי שח'

מפרח, ולא מבזבז את זמני על איסוף צוף עבר אחרים!"

ושאוי הורידה את ראהה, אך לא אמרה דבר, כי לא אהבה שি�צחקו ממנה.
"בואי איתיי" המשיך הפרפר הקטן "אראה לך עיסוק טוב יותר. הלילה מתקיים מסיבת פירות על משטח האזוב, תחת האלון הגדל. אני צריך מישה כבת זוג, ואת תတמיimi לך לא רע."

"למען האמת" המשיך הפרפר הפירות לא מתלהבות במיוחד ממיוחד מכון הדברים. אתனיים ככל מה שישים, יכולים לעבוד ימים שלמים ולושות צוף לשימוש של אחרים".

"از למה תרצה אותי?" שעה שושי.
"אר, לגביך" ענה פרפר בקול מזלזל "גם אני לא כל כך מחשיב אתך, אבל הבגדים שלך יפים. אני אוהב מאוד קטיפה, וחוץ

בצמרת העץ, כר שהפיות יכולו לשבת ולנוח כשהתעיפויו מריקודים. ובקרה האולם עמדו כסאות מפוארים בשבייל המלך והמלכה של הפיות. התקרה עשויה הייתה מעלים י록ים, ועליה נתלו גחליליות שהארו את האולם. שושי לא ראתה מעולם משהו כל כך יפה כמו אותו אולם ריקודים של הפיות.
לאט, לאט הופיעו גם הפיות, לבושים בשמלות מסווגים שונים של פרחים, לבנים, כחולים ורודים, עם תחרת קורי עכבר, פנינים ויהלומים, מלוטשים מטיפות טל. המלך והמלכה לבשו בגדים רוקניים בקרני השמש ומקושטים באור הירח.
כל זה הדהים את שושי הדבורה, במיוחד שכולם התיחסו אליה מאוד יפה.

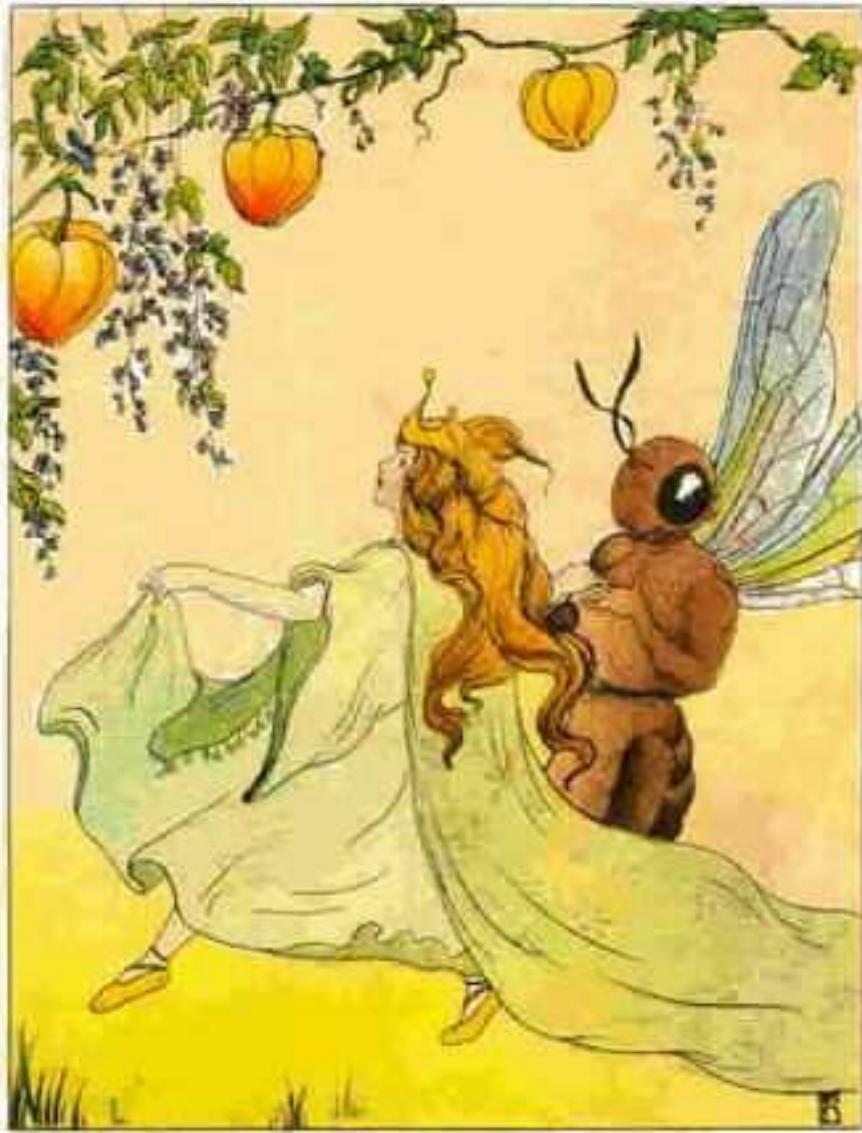
"מי זו הנערה במעיל חום?" שאלת מלכת הפירות, כשהביטה על האולם מכס המלכות שלה.

"זו ידידתו של הפרפר הקטן, שושי הדבורה" ענתה הפירה שעמדה בקרבה.
"תביאו אותה הנה. אני רוצה לרקוד איתיה" אמר המלכה.

וכך הדבורה רקדה עם מלכת הפירות והייתה שמחה ומאושרת, וכשהמסיבה הסתיימה וכל הפירות התפזרו, היא נרדמה בגבע של חוטמיה, וחלמה על הכל מחדש.

אבל למחwart היא התהילה לחשוב על המלכה שלה, והתכוונה לחזור לכורtot. הפרפר לא אהב את הרעיוון.

"למה לך לחזור לכורtot החשוכה?" אמר "יש לך בגדים כל כר יפים, והפירות אהובות אותך. וחוץ מזה ועוד ימים

אחדים המלך עושה שוב מסיבה, ונוכל
לבוא ולשםו שם. תשاري איתי!"
אמנם הדבורה לא יכולה לחשב על
שום דבר טוב יותר, ומאותו היום נשארה
עם הפרפר, שחקה וركדה, כי הקיץ היה
חמים ונאה והחוּרָף עדיין רחוק.
פרחי התלtan נעו ברוח והזמיןו אותה:
"יש לנו כל כר הרבה צוף בשביבר, שושי!"
וגם פרחים אחרים קראו לה כדי
שתאוסף את הצוף שלהם, אך הדבורה
עbara לידם כאילו לא שומעת.
כל הדבורים אחרות ראו זאת ונדנדו
בראשן ואחת סיפרה למלכת הדבורים
אודותיה.
ואז המלכה עצמה יצאתה אליה ביחיד
עם שאר הדבורים. "מה קורה איתך,
שושי, חשבנו כבר שאת חולה." "לא"
ענהה שושי בצחוק "לא חולה, אני רק
משתעשת".

כשהחורף יגיע?" שאלת המלכה.
שושי הדבורה לא ידעה מה להשיב.
היא הורידה את ראה מتابיתישת. אבל
הפרפר ענה: "החורף עוד רחוק" וצחק
שוב.

המלכה התרגזה מאד.
"אל תחררי יותר לכוכרת" אמרה "אין לנו
מקום לדברים שלא עובדות."
והיא הסתובבה וחזרה לכוכרת, וכל
הדברים אותה. אך לשושי לא היה
aicפת, כי הימים היו עדין חמים ויפים
והחורף עוד רחוק.

כל בוקר הדבורה והפרפר שחקו
בשdotות מלאי המשם, וכשבא ערב
ובבולבולים אמרו "לילה טוב" הם שכבו
ליישון בגביהם הנוריות ונחו עד לmachרת
בבוקר.

אך בסוף הגיע הזמן שהשמש כבר לא
זרכה כל נר חזק, והלילה היה קרים

האצטרובלים שלו. הוא היה תמיד מאד נדיב והוא חשבה שיויכל לעזור לה. היא דפקה על דלתו.

"אנא, מר סנאוי, אני כל כך רעבה וקר לי! תן לי להיכנס!"
הסנאוי הציץ מהחור שלו ולא נתן לה להיכנס.

"הו, הו" קרא "הנה הדבורה שركדה כל הקץ עם הפירות ולא עשתה ולא כלום יותר! אני עבדתי כל הקץ ועכשו יש לי מספיק אגוזים. ולמה לא עבדת גם את?"
וטרק את הדלת.

שושי לא יכולה כבר לחשוב על שום דבר אחר. היא הלכה לכורת ודפקה בדלת.

"אני כל כך רעבה וכל כך קרי לי, דברים יקרים, תנו לי להיכנס!"
"איפה הייתה, שושי?" שאלת המלכה
"אנחנו חשבנו שאינך כבר בחיים".

יוטר. הפירות לא באו יותר לركוד על שטח האזוב והגחליליות לא הדריקו יותר את פנשייה.

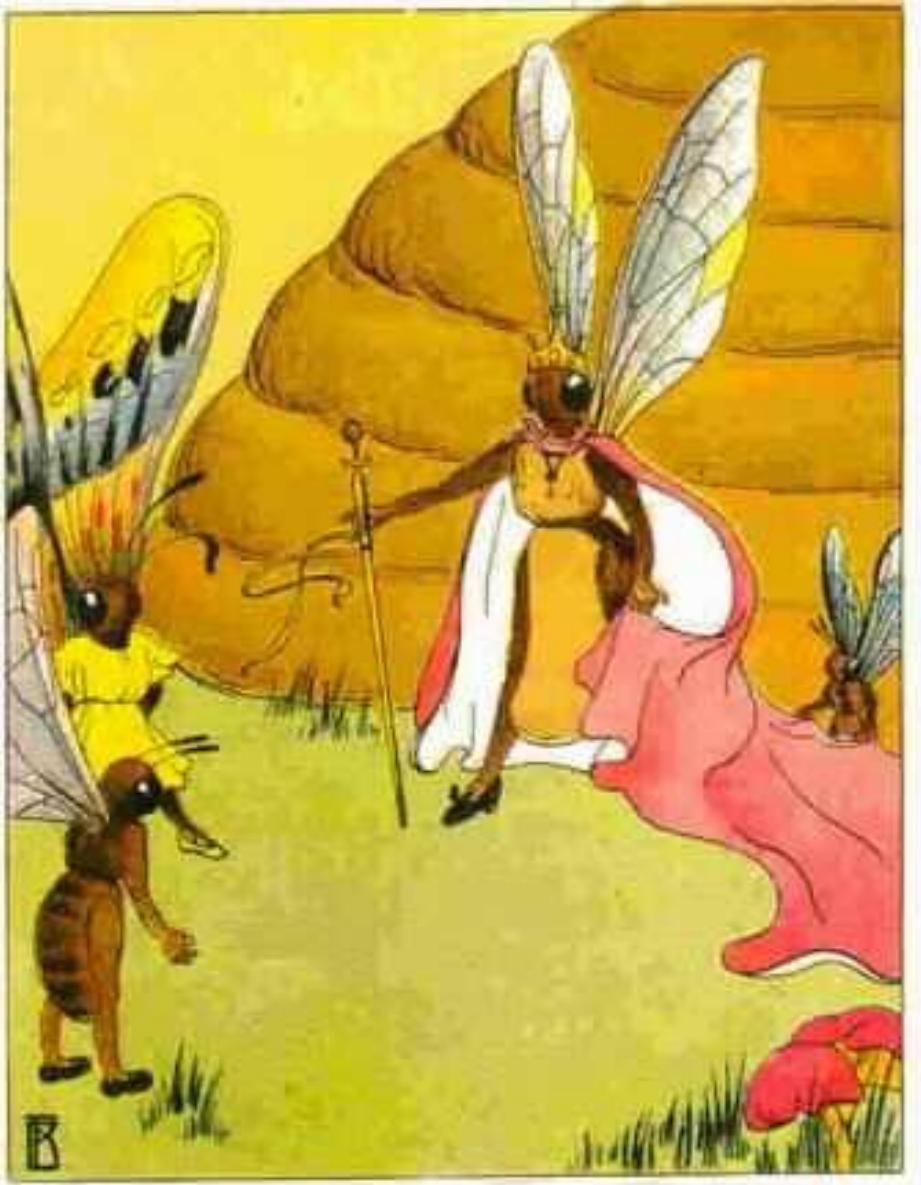
ויום אחד הפרפר הפסיק לשחק ואמר לשושי הדבורה "נעשה קרייר בלילות. אני חושב שאמצא את קליפת הגולם היישנה שלי ואתעטף בה, אולי כך יהיה לי חם יותר".

"ומה אני עשה?" שאלת הדבורה "אין לי קליפת גולם".

"אני מצטער, אך לא אוכל לעזור לך" אמר הפרפר הקטן, ועף מהאחו. שושי הדבורה לא ראתה אותו יותר.

הלילה נעשו קרירים יותר ויותר והדבורה לא יכולה כלל להתחמם. היא גם לא יכולה למצוא יותר צוף, כי כל הפרחים נבלו, והחורף התקרב.

ביאושה הלכה שושי אל הסנאוי האdom, שהיא נחמד כל כך והשאיל לפירות את

"לא, אני עוד חייה" ענתה שושי "רק כל
כר קר לי. מלכתי היקרה, תני לי להיכנס.
עובד בשביילך במשר ימים שלמים."
"לא" אמרה המלכה "כעת אין לנו
עבדה ולא ניתן לך להיכנס" וסגרה את
הדלת.

לשושי המסכנה לא היה لأن לפנות.
הרוח נשפה כל פעם חזק יותר, ולא היה
לה גם מה לאכול. לילה אחד היא זנחה
 מתחת לעלה יבש, נשכבה על גבה וכר
 נשארה כל הלילה, כי לא היה לה כבר כוח
 לעמוד על רגליה.

היא כמעט ומטה וכך בזודאי היה קורה,
 אך פתאום שמעה רעש חלש וקול דקיק
 אמר:

"הפיות מרחמות עליך, שושי הדבורה,
 כי בילינו יחד כל כרך יפה בקייז. אולי תבואי
 לעבוד בשביילנו ותלמדי איך דבורה צריכה
 לחיות?"

"הו, כן" אמרה שושי "אני מוכנה לעשות הכל אם רק תתנו לי לבוא. כל כר קר לי ואני כה רעבה".

וכך שושי הדבורה הלכה לעבוד אצל הפיות. במשר כל החורף תפירה להם מעילי קטיפה חומיים, כמו זה שלה, כדי שלא יהיה להן קר כשהרוחות נושפות. וכשהגיע האביב מלכת הפיות אמרה לה לחזור לכומרת. "לכי ואמרי למלכתך שעכשו את כבר יודעת לעבוד" אמרה "וקחוי איתך את כל המעילים החומיים שעשית לנו. בא הקיץ ואנו לא זקוקות להם יותר. קחוי אותם כמתנה לדברים אחרים. אוליvr כר תפיסו אותם."

וכך שושי הדבורה חזרה אל הכוורת
שליה. כולם שמחו לראות אותה כי עכשו
 כבר ידעה לעבוד, וחוץ מזה היא הביאה
 לכל דבורה מעיל קטיפה חדש.
 במשך כל חודשי הקיץ שושי הדבורה
 אספה צוף. היא עבדה ימים שלמים
 והייתה מאושרת מאוד.
כי כל הדברים מאושרות ביותר כשהן
עובדות.

